

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Mgr. D. D.**, zastoupen Mgr. Davidem Macháčkem, advokátem se sídlem T. G. Masaryka 108, Kladno, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti výroku I. rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2019, čj. MSP-3/2019/OSV-OSV/5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 7. 2020, čj. 29 A 34/2020-266,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný výrokem I. v záhlaví uvedeného rozhodnutí zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Okresního soudu v Prostějově (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 11. 2018, čj. Si 177/2018-4. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně odmítl žalobcovu žádost o informace ze dne 15. 11. 2018 v části týkající se bodů č. 5 až 7 žádosti. Dospěl k závěru, že žalobce nežadá o již vzniklou informaci zaznamenanou na jakémkoliv nosiči, ale jde mu o poskytnutí právního výkladu anebo zdůvodnění procesního postupu soudu v konkrétních řízeních vedených proti jeho osobě. Žalobce překrucuje zákonná ustanovení týkající se pěstování konopí a nutí správní orgán I. stupně, aby rozebíral jednotlivé pasáže soudních rozhodnutí vydaných v daných trestních věcech. S tím se žalovaný ztotožnil a dodal, že žalobce požaduje poskytnutí informací týkajících se rozhodovací činnosti soudu ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“),

příčemž požadované informace ani nejsou zaznamenány na žádném nosiči, a proto se nejedná o informace ve smyslu § 3 odst. 3 daného zákona. Žalovaný shora označeným rozhodnutím současně zamítl žalobcovu stížnost proti způsobu vyřízení žádosti o informace ze dne 15. 11. 2018 (výrok II.).

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou. Krajský soud v Brně, jemuž byla žaloba postoupena Městským soudem v Praze, následně žalobu v části, jež se týká nečinnosti správního orgánu I. stupně (a výroku II. výše uvedeného rozhodnutí žalovaného), vyloučil k samostatnému projednání. Žalobce v žalobě namítl, že se žalovaný vůbec nezabýval stížností žalobce na neposkytnutí informace o nákladech státu vynaložených na advokáty *ex officio* přidělené žalobci v letech 2010-2018, a stížností na neposkytnutí informace o subjektu, který vydal rozhodnutí o zabránění notebooku spolku Cannabis is The Cure, z.s. Uvedl dále, že si je vědom judikatury, podle které se nemůže žádostí o informace domáhat vysvětlení důvodů rozhodnutí, avšak podotkl, že tak povinný subjekt může učinit v souladu s principy dobré správy a v souladu se zásadou, dle které je veřejná správa službou veřejnosti. Krajský soud by proto měl žalovanému přikázat, aby požadované informace poskytl.

[3] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu směřující proti výroku I. rozhodnutí žalovaného zamítl. Podotkl, že žalobce uplatnil prakticky identickou argumentaci jak v rámci žaloby nečinnostní, tak v rámci projednávané žaloby proti rozhodnutí žalovaného. V obou případech se ale v žalobě nenacházela téměř žádná argumentace vztahující se k napadenému správnímu rozhodnutí. Žalobce svým jediným argumentem v podstatě potvrdil správnost závěrů žalovaného i správního orgánu I. stupně, dle kterých jím vznesené dotazy nespádají pod režim zákona o svobodném přístupu k informacím. Z obsahu žádosti o poskytnutí informací skutečně vyplývá, že se žalobce nedomáhal poskytnutí již existujících informací, nýbrž právního výkladu, resp. potvrzení jeho právního názoru v otázce postupu správních orgánů, orgánů činných v trestním řízení či soudů v jím předestřených řízeních. Pokud jde o žalobcův návrh na předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU, ten nemůže být v projednávané věci z procesních důvodů jakkoliv úspěšný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Tvrdí, že napadený rozsudek trpí celou řadou vážných chyb a obsahuje účelová, nepřezkoumatelná a rozporuplná tvrzení. Krajský soud necitoval v odůvodnění rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, čj. 10 As 117/2014-64, který se týká požadavků dobré správní praxe, a na který stěžovatel poukazoval v žalobě. Napadený rozsudek považuje za zmatečný a nepřezkoumatelný také z důvodu, že neobsahuje „*citaci žalobního petitu 1-3*“ a odůvodnění návrhu na položení předběžné otázky. Pochybení shledává také v tom, že krajský soud v rozsudku uvedl jeho špatnou adresu, ačkoliv věděl, že se již nenachází ve vazební věznici v Olomouci, ale ve věznici v Břeclavi.

[5] Stěžovatel se v kasační stížnosti dále vyjadřuje k různým nešvarům, které shledává v činnosti orgánů veřejné moci včetně soudů, neboť má za to, že s ním justice jedná „*jako za bolševika*“, je cenzurován a nemůže se domoci „*v této justiční korupci*“ ochrany z důvodu

pokračování

„kartelu justice s exekutivou“. Současně vznesl návrh na přerušení řízení a předložení předběžných otázek Soudnímu dvoru EU, které se mají týkat právní úpravy pěstování konopí.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Sdělil, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem, který považuje za přesvědčivý. Kasační stížnost nepřináší žádnou novou argumentaci zpochybňující jeho závěry. Stěžovatel v ní pouze nesrozumitelně popisuje údajné vady napadeného rozsudku a opětovně se domáhá položení předběžných otázek Soudnímu dvoru EU.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. *Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).*

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V kasační stížnosti stěžovatel vymezil kasační důvody odpovídající důvodům dle § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. Konkrétně namítá, že je napadený rozsudek zmatečný, zatížený procesními vadami a nepřezkoumatelný z důvodu nedostatečného či rozporného odůvodnění.

[10] Úvodem pokládá Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že stěžovatel je sice formálně zastoupen advokátem, avšak veškerá podání v řízení o kasační stížnosti (stejně jako v řízení o žalobě) činil výlučně sám. Svá podání k Nejvyššímu správnímu soudu navíc sepsal vlastnoručně. Uvedené má za následek nejen někdy poměrně obtížnou čitelnost textu, ale především to, že se podstatná část argumentace stěžovatele zcela míjí s tím, čím se Nejvyšší správní soud v tomto řízení může zabývat a čeho se napadený rozsudek krajského soudu týkal. Stejně tak lze dodat, že Nejvyššímu správnímu soudu v nynějším řízení nepřísluší jakkoliv hodnotit řadu rozličných listin, které stěžovatel v této věci věci správním soudům zaslal a které zjevně vůbec nesouvisí s otázkou, jež je nyní předmětem řízení (tj. částečné odmítnutí konkrétní žádosti stěžovatele správním orgánem I. stupně). V tomto ohledu kasačnímu soudu nezbyvá, než se ztotožnit s tím, co trefně poznamenal krajský soud v usnesení ze dne 25. 2. 2020, čj. 29 A 225/2019-86, vydaném v nečinnostní části dané věci, totiž ze stěžovatelova podání a jeho aktivitu před správními soudy lze připodobnit k pověstné cimrmanovské „sopce, která svou činností zasypala sama sebe“. Jestliže stěžovatel v průběhu soudního řízení průběžně soudu zasílá stovky listin týkajících se vzájemně zcela nesouvisejících řízení, která stěžovatel vede napříč veřejnou správou a soudní soustavou, popřípadě kopie vlastní korespondence, nelze soudům či správním orgánům vytýkat, že všechny tyto listiny ve svých rozhodnutích blíže nereflektují.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou zmatečností, jejíž znaky jsou vymezeny v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Stěžovatel sice neuvedl žádné konkrétní námítky, které by mohly být podřazeny pod zákonem vymezené důvody zmatečnosti. Nejvyšší správní soud se nicméně přesto touto otázkou musel zabývat, neboť k případné zmatečnosti je povinen přihlédnout i bez tomu odpovídající kasační námítky (§ 109 odst. 4

s. ř. s.). V nyní posuzované věci však kasační soud neshledal, že by byly naplněny jakékoli znaky zmatečnosti (zejm. chybějící podmínky řízení či nesprávné obsazení soudu apod.). Tato námitka proto není důvodná.

[12] Následně kasační soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[13] Nejvyšší správní soud takové vady napadeného rozsudku neshledal. Pouhá skutečnost, že krajský soud necitoval konkrétní rozsudek, na nějž stěžovatel poukazoval, resp. rozsudek, z něhož krajský soud sám vyšel, nezakládá bez dalšího (aniž by byl zřejmý význam konkrétního odkazu na takové rozhodnutí pro věc samou) nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť nebrání seznámení se s učiněnými závěry jako takovými. Podmínkou přezkoumatelnosti soudního rozhodnutí není ani to, aby v něm soud rekapituloval veškerý obsah stěžovatelových podání. Tím spíše, pokud se jedná o obsah často nesouvisející s projednávanou věcí (tedy vytýká-li stěžovatel krajskému soudu, že nedostal odpovědi na své námitky týkající se výkladu zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, trestnosti stěžovatelova jednání spojeného s pěstováním konopí nebo existence právní normy k měření obsahu THC v konopí). Tyto otázky totiž vůbec nesouvisí s nyní projednávanou věcí.

[14] Co se týče tvrzené vady spočívající v uvedení neaktuální informace o pobytu stěžovatele ve vazební věznici v Olomouci, ačkoliv se v době vydání rozsudku měl nacházet již ve věznici v Břeclavi, stěžovatel neuvedl, jaký vliv by tato případná vada měla mít na zákonnost napadeného rozsudku. Ostatně stěžovatel je zastoupen advokátem, jemuž (a nikoli stěžovateli osobně) byl napadený rozsudek řádně doručován. Nesprávné označení adresy účastníka řízení není s to způsobit ani nepřezkoumatelnost nebo nesrozumitelnost rozhodnutí krajského soudu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 5 Ans 3/2012-36). Ani tato námitka proto nemůže vést ke zrušení napadeného rozsudku.

[15] Nejvyšší správní soud ani nevyhověl návrhu na přerušení řízení a položení předběžných otázek Soudnímu dvoru EU, neboť stěžovatelem vymezené otázky nemají žádnou souvislost s nyní posuzovanou věcí.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

pokračování

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. dubna 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu